

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Dance macabre**, spolek, se sídlem Rolnická 661/7, Brno, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem Kobližná 19, Brno proti žalované: **Nemocnice Třebíč**, příspěvková organizace, se sídlem Purkyňovo náměstí 133/2, Třebíč, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitelky žalované ze dne 21. 5. 2015, zn. NTPO/12277/2015/2,

t a k t o:

- I.** Soud **v y s l o v u j e n i c o t n o s t** rozhodnutí ředitelky Nemocnice Třebíč, příspěvkové organizace, ze dne 21. 5. 2015, zn. NTPO/12277/2015/2.
- II.** Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Barty, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci (včetně rekapitulace průběhu správního řízení)

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ředitelky žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 12. 5. 2015, zn. NTPO/11154/2015/2. Tímto rozhodnutím žalovaná dle ustanovení § 8a a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), odmítla žádost žalobce o poskytnutí požadované informace.

Žalobce se podanou žádostí nazvanou jako „Dotaz dle infonormy“ domáhal po žalované poskytnutí informace následujícího znění: *„Jakou odměnu obdržela ředitelka organizace a její zástupce v kalendářním roce 2014? Odpověď laskavě doručte do datové schránky žadatele: ID datové schránky: 5kp5fi2.“*

Žalovaná následně žádost žalobce odmítla dle ustanovení § 8a a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a dle § 5 odst. 2 a 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc. V odůvodnění rozhodnutí poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, ve kterém rozšířený senát uzavřel, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Současně však z uvedeného rozhodnutí dle žalované vyplynulo, že tento závěr platí, pokud jsou splněna všechna kritéria testu proporcionality mezi právem na poskytnutí informace a ochranou práv třetí osoby, do jejíž soukromé sféry může být zveřejněním údaje o platu (odměně) zasaženo. Požadavek na poskytnutí informace o odměně dvou konkrétních zaměstnanců bylo dle žalované třeba v daném případě hodnotit pouze jako zásah do soukromé sféry zaměstnanců bez efektu v oblasti kontroly nakládání s veřejnými prostředky. Žádost tedy neobstála z hlediska nezbytnosti zásahu (potřebnosti), ani z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromé sféry jednotlivců a dosažení cíle – kontroly veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, ve kterém uvedl, že žalovaná je placená z daní, a proto žalobce má nezadatelné právo vědět, jak jsou tyto prostředky vynakládány. Ředitelka žalované napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí přisvědčila závěrům žalované, že v posuzovaném případě nebyla naplněna všechna kritéria testu proporcionality mezi právem na poskytnutí informací a ochranou práv třetích osob, do jejichž soukromé sféry může být zveřejněním údaje o platu (odměně) zasaženo. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, se při posuzování možnosti poskytování údajů o platech opíral mimo jiné o výklad § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy zpřístupnění údajů o příjemcích veřejných prostředků, mezi které řadí též zaměstnance placené z veřejných prostředků. Ředitelka žalované však měla za to, že úmyslem zákonodárce bylo zpřístupnění údajů o příjemcích dotací a obdobných forem podpory z veřejných prostředků, nikoli prvotně údajů o příjmech osob ze závislé činnosti. Navíc pakliže právní úprava přístupu k informacím dle ustanovení § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu

k informacím chrání příjemce podpory v nezaměstnanosti, sociálních dávek či důchodu před poskytováním informací o nich, není dán rozumný důvod pro odlišné nahlížení na povahu příjmů osob v podobě odměny za výkon závislé práce v pracovněprávním vztahu.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaná nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, který předmětnou právní otázku již řešil. K tomu odkázal na rozhodnutí ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, a dále na rozhodnutí ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010 - 60, ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval: „*Zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.*“ Dle názoru žalobce po provedení testu proporcionality, kterým bylo nutné vyřešit střet práva na informace a práva na ochranu soukromí a osobních údajů, zjevně převažuje veřejný zájem na kontrole nakládání s veřejnými prostředky, jak uvedl Nejvyšší správní soud také v rozhodnutí ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012 - 38. Příjemce veřejných prostředků dle žalobce nemůže počítat s obvyklou ochranou osobních informací a osobní údaje o této osobě se poskytnou i v případě, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů.

Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí ředitelky žalované, jakož i jemu předcházející rozhodnutí žalované, zrušil a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že dle jejího názoru nebyl text zákona o svobodném přístupu k informacím vyložen správně, a nelze bez dalšího tvrdit, že zákonodárce provedl test proporcionality ve vztahu k platům zaměstnanců veřejné správy. Žalovaná odmítla uplatnění ustanovení § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (*pozn. krajského soudu: správně se jedná o § 8b odst. 2 uvedeného zákona*), jelikož tím by došlo k nepřímé novelizaci § 276 odst. 3 a § 312 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce a k porušení zásady rovného zacházení oproti zaměstnancům, kteří nejsou vypláceni z veřejných zdrojů. Dále žalovaná setrvala na své argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému žalovaná navrhla, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. platí, že zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

Soudní řád správní, ačkoli pojem nicotnost rozhodnutí v textu zákona výslovně používá, nepodává jeho legální definici ani charakteristiku. Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, právní nullum, neexistence) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Nicotnost je především třeba odlišit od prosté nezákonnosti. Nezákonné rozhodnutí je existující, právně závazné a případně vynutitelné, dokud není zrušeno, přičemž se vychází z presumpce jeho správnosti. I objektivně nezákonné rozhodnutí tak zůstává existující a právně závazné, a pokud vůči němu nebyly uplatněny příslušné právní prostředky, či tyto prostředky byly uplatněny například opožděně nebo někým, kdo k tomu nebyl oprávněn, nelze takové rozhodnutí již odstranit. Naopak na nicotné rozhodnutí se bez ohledu na to, zda jeho nicotnost byla či nebyla deklarována, vždy hledí jako na neexistující, zdánlivé, které nezakládá práva ani povinnosti a které nemusí být respektováno. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky, kdy se na rozhodnutí hledí, jako by vůbec neexistovalo. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. „*Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky. Logicky jde o právní nullum a platí zásada "quod nullum est, nullum prodest effectum"*.“ (srovnej Máša, M. *K otázce tzv. nicotných správních aktů*. Správní právo, 1972, č. 3, s. 139). Podobně nicotnost vymezil také Nejvyšší správní soud, a to již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publikovaném pod č. 1629/2008 Sb. NSS (všechna dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Judikatura správních soudů dále dospěla k závěru, že vady takové intenzity, které způsobují nicotnost daného rozhodnutí, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (srovnej např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, publikované pod č. 2837/2013 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 As 24/2012 - 22).

Současná právní úprava, judikatura i doktrína tak považují nicotnost za samostatný právní institut, který je odlišný od institutu nezákonnosti z hlediska právních účinků dotyčného správního aktu. Rozlišování nezákonnosti a nicotnosti rozhodnutí přitom není pouze akademickou záležitostí, ale nese s sebou i důsledky praktické, zejména pro soudní přezkum. K nicotnosti správního aktu jsou správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu povinny přihlížet z úřední povinnosti (*ex offio*), tedy nad rámec žalobních bodů. Je-li pak rozhodnutí skutečně nicotné, soud v řízení o žalobě „pouze“ deklaratorním výrokiem jeho nicotnost vysloví.

Podle § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím dále platí, že se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178 správního řádu, v ostatním se správní řád nepoužije.

Dle ustanovení § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu nadřízený orgán. Podle § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.

Pro určení nadřízeného orgánu rozhodujícího o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu ve věcech poskytování informací je tedy primárně aplikovatelné ustanovení § 178 správního řádu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení je nadřízeným správním orgánem ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon, jinak ten, kdo podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor. Nebude-li možné nadřízený orgán určit podle [§ 178](#) odst. 1 správního řádu, je třeba vycházet z [§ 178](#) odst. 2 správního řádu, který je ve vztahu subsidiarity (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2009, č. j. Komp 6/2009 - 35, publikovaný pod č. 2021/2010 Sb. NSS). Podle tohoto ustanovení se nadřízeným orgánem orgánu obce rozumí krajský úřad a nadřízeným orgánem orgánu kraje v případě samostatné působnosti Ministerstvo vnitra; v případě působnosti přenesené věcně příslušný ústřední správní úřad, resp. ústřední správní úřad, jehož obor působnosti je rozhodované věci nejbližší. Nadřízeným orgánem jiné veřejnoprávní korporace je správní orgán pověřený výkonem dozoru a nadřízeným orgánem právnické nebo fyzické osoby pověřené výkonem veřejné správy se rozumí orgán, který podle zvláštního zákona rozhoduje o odvolání, jinak ten, kdo tyto osoby výkonem veřejné správy na základě zákona pověřil. Nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Tedy až v případě, že nebude možné nadřízený orgán povinného subjektu určit podle pravidel obsažených [§ 178 správního](#) řádu, rozhoduje podle [§ 20](#) odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím v odvolacím řízení ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.

V nyní souzené věci tedy bylo nutno při určení nadřízeného orgánu příslušného k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí žalované nejprve aplikovat ustanovení § 178 správního řádu. Odstavec 1 tohoto ustanovení určuje nadřízený správní orgán postupně podle tří kritérií, a to 1/ jako správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon, 2/ jako správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání a 3/ jako správní orgán, který popřípadě vykonává dozor. Žalovaná Nemocnice Třebíč je příspěvkovou organizací, jejímž zřizovatelem je územní samosprávný celek, konkrétně kraj Vysočina. Podle [§ 27](#) odst. 9 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění účinném pro projednávanou věc, zřizovatel provádí kontrolu hospodaření příspěvkové organizace a obdobně též dle § 15 odst. 2 téhož zákona územní samosprávný celek vykonává kontrolu hospodaření jím zřízených nebo založených právnických osob. V daném případě tak lze z ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu aplikovat v pořadí třetí z možných kritérií, a to kritérium výkonu dozoru, když zřizovatel příspěvkové organizace je subjektem, na který je ve smyslu [§ 178](#) odst. 1 správního řádu možné pohlížet jako na orgán, který vykonává dozor nad příspěvkovou organizací, tedy jako na její nadřízený správní orgán. Aplikace prvních

dvou kritérií dle § 178 odst. 1 správního řádu je v daném případě vyloučena, neboť zvláštní zákon ve vztahu k žalované neurčuje nadřízený správní orgán, ani orgán, který by rozhodoval o odvolání. Žalovaná tak postupovala nesprávně, pokud při určení správního orgánu příslušného k rozhodnutí o odvolání dle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím předně neaplikovala § 178 odst. 1 správního řádu, podle kterého by nutně dospěla k závěru, že subjektem vykonávajícím dozor nad žalovanou je její zřizovatel - kraj Vysočina.

Dále tedy bylo třeba zabývat se otázkou, který konkrétní orgán zřizovatele – územního samosprávného celku – bude vůči příspěvkové organizaci plnit úkoly nadřízeného správního orgánu. V této souvislosti podle ustanovení § 59 odst. 1 písm. i) a odst. 3 zákona č. 129/2000 Sb. o krajích (krajského zřízení), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o krajích“), platí, že rada kraje připravuje návrhy a podklady pro jednání zastupitelstva a zabezpečuje plnění jím přijatých usnesení, radě je vyhrazeno vykonávat zakladatelské a zřizovatelské funkce ve vztahu k právníkům osobám, organizačním složkám, které byly zřízeny nebo založeny krajem, nebo které byly na kraj převedeny zvláštním zákonem, včetně jmenování a odvolávání jejich ředitelů a stanovení jejich platů a odměn; k tomu pravidelně jedenkrát ročně projednávat zprávu o jejich činnosti, o plnění jejich úkolů, pro které byly založeny nebo zřízeny a přijímá příslušná opatření k nápravě; rada zabezpečuje rozhodování v ostatních záležitostech, patřících do samostatné působnosti kraje, pokud nejsou vyhrazeny zastupitelstvu nebo pokud si je zastupitelstvo nevyhradilo. V návaznosti na výše uvedené tedy krajský soud dospěl k závěru, že funkci nadřízeného orgánu žalované ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím plní Rada kraje Vysočina.

Postavení a funkci zřizovatele krajské příspěvkové organizace jako nadřízeného orgánu při postupech podle zákona o svobodném přístupu k informacím ostatně potvrzuje také dosavadní judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud rozhodoval rozsudkem ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010 - 60, ve věci, kde jako nadřízený (odvolací) orgán příspěvkové organizace zřízené obcí ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím vystupovala rada obce. V uvedeném případě přitom nebylo předmětem sporu, kdo je nadřízeným orgánem oprávněným rozhodovat o odvolání ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, Nejvyšší správní soud proto v odůvodnění rozhodnutí pouze krátce uvedl, že „*radě obce totiž v dané věci nepochybně příslušelo rozhodování v odvolacím řízení*“.

Obdobný případ byl v minulosti předmětem posouzení také ze strany zdejšího krajského soudu, který v rozsudku ze dne 3. 2. 2012, č. j. 30 A 118/2010 - 46, konstatoval, že nadřízeným orgánem Střední uměleckoprůmyslové školy v Uherském Hradišti jako povinného subjektu ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím je Rada Zlínského kraje, neboť v souladu s ustanovením § 178 odst. 1 správního řádu a § 59 odst. 1 písm. i) a odst. 3 zákona o krajích, je Zlínský kraj jejím zřizovatelem a Radě Zlínského kraje pak náleží vykonávat nad ní dozor.

Shora vyslovené závěry krajského soudu pak podporuje také odborná literatura, která v komentáři k ustanovení § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím konstatuje, že „*zřizovatel příspěvkové organizace tedy je subjektem, na který by bylo možno ve smyslu § 178 odst. 1 správního řádu pohlížet jako na orgán, který vykonává dozor nad příspěvkovými*

organizacemi, tedy jako na jejich nadřízený správní orgán” (k tomu srovnej Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1116).

Krajský soud tak z uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné, neboť o odvolání proti rozhodnutí žalované rozhodoval správní orgán (ředitelka žalované), který k tomu nebyl věcně příslušný. Po zjištění této skutečnosti proto krajský soud postupoval v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s., a nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí tímto rozsudkem vyslovil. V dalším řízení bude nutno postoupit správní spis, jakož i odvolání žalobce správnímu orgánu (viz výše), který je ve smyslu shora vyslovených závěrů krajského soudu k projednání a rozhodnutí o odvolání žalobce věcně příslušný.

Přestože krajský soud není oprávněn předjímat závěry odvolacího správního orgánu v dalším řízení, nad rámec výše uvedeného pokládá za nutné se jako *obiter dictum* obecně vyslovit k povinnosti povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout údaje o platech (odměnách) příjemců veřejných prostředků, tedy jeho zaměstnanců, jimž je odměna za práci vyplácena z veřejných prostředků, a to v návaznosti na závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, publikovaném pod č. 3155/2015 Sb. NSS, dospěl k závěru, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance vypláceném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí navázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, publikovaný pod č. 2109/2010 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby byl v každém jednotlivém případě poměřován zájem na poskytnutí informace s právem na ochranu soukromí, úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků. Výjimkou z uvedeného by mohla být pouze situace, na kterou citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu rovněž pamatuje (srovnej body 96 - 99 odůvodnění tohoto rozsudku), a to sice takové případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: „1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně“. Tyto výjimky jsou dále citovaným rozsudkem specifikovány tak, že „do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplnují některý z výše naznačených rysů. Účelem druhé z podmínek je

zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nehospodárně“. Pouze v těchto situacích je povinný subjekt oprávněn provést test proporcionality ve smyslu úvahy, zda je v takové situaci zásah do soukromí vyvážen dostatečně silným veřejným zájmem na poskytnutí informací o těchto osobách. Jak již ovšem bylo řečeno, jedná se o výjimku z obecně platného závěru, že v případě příjemce veřejných prostředků je zásah do jeho osobní sféry vyvážen legitimním a zákonem upřednostněným zájmem na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky.

Podle rozšířeného senátu je tedy třeba bez dalšího poskytnout informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, těch, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných, zaměstnanců, podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, či zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit, zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby, případně zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu či jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Shora vyslovené závěry tedy bude nutno v dalším řízení ze strany rozhodujících správních orgánů respektovat a jimi se řídit.

V. Závěr a náklady řízení

Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné, neboť o odvolání proti rozhodnutí žalované rozhodoval správní orgán mimo meze své věcné příslušnosti. U takového rozhodnutí tedy krajský soud byl dle § 76 odst. 2 s. ř. s. z úřední povinnosti (*ex officio*) povinen deklarovat jeho nicotnost. Krajský soud proto podle tohoto ustanovení postupoval a nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí tímto rozsudkem (výrokem I.) vyslovil. Žalovaná proto bude povinna postoupit správní spis společně s odvoláním žalobce správnímu orgánu příslušnému ve smyslu § 178 odst. 1 správního řádu k rozhodnutí o tomto odvolání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 6 800 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Jaroslava Bártý, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za dva

úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu ve věci samé – podání žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Celkem se tedy jedná o částku ve výši 9 800 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. května 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu